

Riigi Teataja

Nr. 75.

18. septembril 1928 a.

Nr. 75.

- Art. 463. Inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse teostamise määrus.
464. Määrus laevalt välismaale jäetud tiisikus- ja suguhaigete meremeeste ravimise kohta.
465. Määrus pagasiveotariif nr. 44 muutmise kohta.
466. Määrus Raadi vallas asuvate riigistatud maade kasutajailt nõutava kinnisvarade maksu õiendamise tähtaja pikendamise asjas.
467. Teadaanne sisseveo üld- ja minimaaltollitariifide käsitamise kohta.
468. Määrus posti määrustiku muutmiseks.
469. Teadaanne Eesti-Lõunaslaavia vahelise kaubanduse- ja laevandusekonventsiooni osalisest maksmapanemisest.

Vabariigi Valitsuse poolt 7. septembril 1928 a. vastu võetud

463. Inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse teostamise määrus.

(Antud Riigikogu poolt 20. veebruaril 1923 a. vastu võetud inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse § 11 põhjal, R.T. nr. 33/34 — 1923).

§ 1. Kõik isikud, kes soovivad kasutada Eesti Vabariigi piirides õigusi, mis on ette nähtud inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse § 2 või § 4 või § 6, on kohustatud nõutama tehnika eriteadlaste registreerimise komisjonilt nimetatud seaduse §§ 1, 3 või 5 ette nähtud tunnistuse ja sama seaduse §§ 2 või 4 ette nähtud vastava märkuse tunnistusele. Kõik isikud, kes soovivad edasi kasutada kutset ja õigusi, mis ette nähtud inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse § 7, peavad ennast registreerima tehnika eriteadlaste registreerimise komisjonis.

§ 2. Tehnika eriteadlaste registreerimise komisjonilt tunnistuse saamiseks tulevad komisjonile esitada õppeasutuse lõputunnistus, mille põhjal õigusi soovitakse saada, ja selle õppeasutuse põhikiri ning õppekavad, kui õppeasutus asub väljamaal ja töötab seaduse ja kavade alusel, mis ei ole tuttavad komisjonile.

Tunnistusele registreerimise komisjoni märkuse saamiseks inseneride, arhitektide ja tehni-

kute kutseõiguste seaduse §§ 2 või 4 ette nähtud õiguste omandamise kohta tulevad esitada andmed teostatud praktika kohta.

Kutseõiguste seaduse § 7 korras registreerimise palvele tulevad juurde lisada tõendused veneaegse kutse omandamise kohta.

§ 3. Inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse §§ 1, 3 või 5 ette nähtud tunnistuse andmise kaalumisel registreerimise komisjon teeb kindlaks, kas ja missugusele õppeasutusele, tähendatud seaduse § 1 p. a, § 3 p. a ja § 5 p. a nimetatute hulgast, vastab õppeasutus, mille paluja lõpetanud, kusjuures on komisjonil õigus võtta arutusele väljamaa õppeasutuste (Venemaal — peale 15. novembri 1917 a.) programmi ja kursuse täielikkuse küsimust, ja otsustab sellele vastavalt tunnistuse välja anda või palve tagasi lükata.

Kaaludes teostatud praktika põhjal tunnistuste varustamist märkusega õiguste omandamise kohta selgitab komisjon, kas praktika on teostatud taotletavate õiguste erialal ja kas tarvilise eduga. Jaataval korral varustatakse tunnistus seaduses ette nähtud märkusega õiguste omandamise kohta, vastasel korral aga mitte. Praktikale asujatel on õigus saada komisjonilt eelteadet, kas kavatsetav praktika oma laadi poolest võib tema edukuse puhul arvele tulla kutseõiguste saamisel.

Inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse § 7 põhjal registreerimisele

kuuluvate isikute registreerimisel teeb registreerimise komisjon kindlaks, kas see õppeasutus, mille lõpetaja taotab diplom-inseneriks, diplom-arhitektiks, inseneriks, arhitektiks või tehnikuks registreerimist, kuulus enne 15. novembrit 1917 a. tehniliste õppeasutuste hulka ja kas registreeritav on selle lõpetanud inseneri, arhitekti või tehniku kutsega enne 15. novembrit 1917 a. või omandanud enne seda aega tehnilise kutse eksami teel, — ja vastavalt sellele otsustab registreerimise küsimuse.

§ 4. Komisjoni otsused pööratakse täitmisele hariduseministeeriumi teaduse ja kunsti peavalitsuse direktori kaudu.

Tehnika eriteadlaste registreerimise komisjoni asjaajamise juhtnöörid (kodukorra) kinnitab hariduseminister.

§ 5. Komisjoni otsuse peale võib asjaosanik kaevata hariduseministrile ühe kuu jooksul otsuse teadasaamisest arvates. Kui hariduseminister leiab, et otsus on tehtud ekslikkudel motiividel või on vastolus maksvate seaduste või määrustega, võib ta kaevatud otsuse tühistada ja küsimuse anda komisjonile uueks otsustamiseks.

§ 6. Isikud, kes kasutavad inseneride, arhitektide ja tehnikute kutseõiguste seaduse §§ 2, 4 või 6 ette nähtud õigusi, ilma tehnika eriteadlaste registreerimise komisjoni vastava tunnistuseta, registreerimiseta või märkuseta tunnistusel, võetakse seaduslikule vastutusele.

Järelevalvet selles asjas korraldab hariduseministeerium.

§ 7. Enne käesoleva määruse maksma hakkamist registreerimise komisjoni poolt seaduslikult toimitud registreerimised, tunnistuste väljaandmised ja märkustega varustamised jäävad maksma.

Riigivanem J. Tõnisson.

Hariduseminister A. Möttus.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse¹⁾ poolt 7. septembril 1928 a. vastu võetud

464. Määrus laevalt välismaale jäetud tiisikus- ja suguhaigete meremeeste ravimise kohta.

Antud meremeeste seaduse (R.T. nr. 28 — 1928) § 28 põhjal.

§ 1. Külgehakkaval kujul tiisikus- või suguhaige meremehe jätmise korral laevast välismaale on laevajuht kohustatud teda andma kohaliku või lähema Eesti konsuli hoolde. Edaspidi ravimise kohta teeb tarvilised korraldused konsul selle määruse alusel.

Kui mahajäetud haige vajab ravimist ja ülevälpidamist enne, kui konsul saab teha tarvilisi korraldusi, võimaldab laevajuht haigele ülevälpidamise ja arstiabi saamise oma kulul ja esineb kulude tagasisaamiseks meremeeste seaduse § 31 põhjal konsulile, kelle hoolde haige jääb, selle määruse §§ 5 ja 6 ette nähtud korras.

§ 2. Ühes eelmises (1) paragrahvis tähendatud haige andmisega konsuli hoolde annab laevajuht konsulile järgmised teated: 1) laevaomaniku ja laeva nimi, millelt haige välismaale jäetakse, 2) haige täieline nimi ja kelle poolt, millal ning kus kohal temale isikutunnistus antud, 3) mahajätmise põhjus, 4) kus kohal, millal ja kui kaua aja peale haige laevale teenistusse oli võetud, 5) kas põdes haige tiisikus- või suguhaigust laevale palkamise ajal ja 6) kus on haige kodukoht.

Ühes nende teadetega annab laevajuht konsulile üle haigel saada oleva palga ja arstitunnistuse, millega tõestatud haige laevalt välismaale jätmise vajadus ja näidatud, mis sugust hoolitsemist haige vajab ja kui kaua.

§ 3. Konsul, kelle hoolde haige meremees jääb, võimaldab haigele tarvilise ravimise ja ülevälpidamise saamise kuni haige niivõrt paraneb, et teda võimalik on kodumaale saata.

Kodumaale saadetud haigetest teatab konsul võimalikult aegsasti töö-hoolekandeministeeriumile, kes korraldab haigele tarvilise arstiabi ja ülevälpidamise saamise.

Kodumaale saatmise kulud kaetakse krediitidest, mis puudustkannatavate Eesti kodanikkude kodumaale saatmiseks ette nähtud.

§ 4. Eelmises (3) paragrahvis tehtud kulude katteks nõuab konsul töö-hoolekandeministeeriumilt tarvilise eelsumma ja tasub sellest tehtud kulud. Kuluarved saadab konsul, neid õigeaks tunnistades, ühes laevajuhilt saadud teadete ja arstitunnistusega töö-hoolekandeministeeriumile eelsumma kustutamiseks.

Ei ole konsulil vastavat eelsummat, võib ta kulud katta teistest tema käes olevatest summadest ja pärast vastavad summad nõuda.

Samas korras tasub konsul laevajuhile selle määruse § 5 tähendatud kulud, mis konsuli poolt tarvilisteks tunnistatud, silmas pidades selle määruse §§ 5 ja 6 nõudeid.

§ 5. Annab laevajuht haigele arstiabi ja ülevälpidamist selle määruse § 1 teise lõike põhjal, siis teatab ta sellest kohalikule või lähemale Eesti konsulile, ära tähendades põhjusi, miks ei olnud võimalik ära oodata konsuli korraldust haigele arstiabi või ülevälpidamise andmiseks ja lisab selle määruse § 2 tähendatud andmed, kui need veel konsulile saadetud ei ole. Tehtud kulude tagasisaamiseks on laeva-

juht kohustatud esitama arved konsulile seitsme päeva jooksul peale abiandmist.

§ 6. Ei täida laevajuht § 5 tähendatud tingimusi või ei esita tähtajal arvet, kaotab laevajuht õiguse tehtud kulude tagasisaamiseks.

§ 7. Alates 1. maist 1928 a. kuni selle määruse maksma hakkamiseni tasutakse välismaale laevast maha jäetud tiisikus- ja suguhaigete meremeeste ravimise ja ülevälpidamise kulud töö-hoolekandeministeeriumi korralduste järgi selles määruks tähendatud ulatuses hoolekande summadest.

Riigivanem J. Tõnisson.

Töö-hoolekandeminister K. Soonberg.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 7. septembril 1928 a. vastu võetud

465. Määrus pagasiveotariif nr. 44 muutmise kohta.

Alus: Tariifinõukogu seadus (R.T. nr. 106 — 1923).

§ 8. Pagasiveotariif nr. 44 (R.T. nr. 1 — 1927) § 4 p. 1 teine lõige muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis: „Maksu alammäär ühe saadetise pealt on kr. 0,10, maksu lõpusumma tehakse ümmarguseks kõrgenduse poole kuni täie kr. 0,10. Hoiumaksu sissenõudmisel kleebitakse vastavas väärtuses hoiumaksu marke pagasi kviitungile, kuna margi talong maksjale antakse.“

Margid valmistatakse järgmise vormi järgi:

Pagasi hoiumaksu mark Kr. 0,10 Pagasi hoiumaksu margi talong Kr. 0,10
--

Käesolev määrus hakkab maksma 1. oktoobrist 1928 a.

Riigivanem J. Tõnisson.

Teedeminister A. Kerem.

Riigisekretär K. Terras.

466. Määrus Raadi vallas (Tartumaal) asuvate riigistatud maade kasutajailt nõutava $\frac{1}{3}$ osa 1928 a. kinnisvarade maksu õiendamise tähtaja pikendamise asjas.

Avaldatakse kinnisvarade maksu seaduse § 41 (R.T. nr. 18/19 — 1920) põhjal.

Tähtajaks Raadi vallas asuvate riigistatud Raadi mõisa maade kasutajailt nõutava $\frac{1}{3}$ osa 1928 a. kinnisvarade maksu õiendamiseks määratakse 30. aprilli 1928 a. asemel 30. september 1928 a.

Tallinnas, 7. septembril 1928 a.

Rahaminister A. Teetsov.

Otsekoheste maksude peavalitsuse
peadirektor E. Vilken.

467. Rahaministri teadaanne sisseveo üld- ja minimaaltollitariifide käsitamise kohta.

Alus: Tolliseaduse § 1.

Riigikogu poolt 3. mail s.a. vastu võetud seaduse järgi (R.T. nr. 39 — 1928, seadus nr. 211) 15. septembrist s.a. jõusse astuvaid sisseveo üld- ja minimaaltollitariife tuleb käsitada järgmiselt:

1) Lepingtariifid võetakse tarvitusele endistel alustel, silmas pidades tingimusi, mida rahaministri teadaanded 21. aprillist 1927 a. nr. 646-M ja 3. juulist k.a. nr. 3004-M päritolutunnistuste esitamise kohta ette näevad (R.T. nr. 47 — 1927 ja nr. 58 — 1928).

2) Muu minimaaltollitariifi osa (end. tollipõhitariif) võetakse tarvitusele kaupade kohta, mis niihästi lepinguteosalistest riikidest pärit (kuivõrt nad ühtlasi lepingtariifi alla ei kuulu), kui ka neist riikidest, mille suhtes Vabariigi Valitsus tollipõhitariifi käsitamise aega, tähendatud seaduse põhjal, ajutiselt pikendanud, ja nimelt:

a) ilma päritolutunnistuste nõudmata:

aa) kui kaubad postisaadetistena otsekohe nimetatud riikidest sisse veetakse,

bb) kui kaubad reisijate poolt sisse veetakse samadest riikidest oma isiklikuks tarvituseks, mitte aga kauplemise sihiga, ja

cc) kui kaubad üldisel teel tulevad ja kaubakäsitajad tolliseaduse § 189 või selle märkuse järgi kaubafaktuurad või spetsifikatsioonid esitanud täpsete andmetega kauba päritolu kohta,

— kõikidel kordadel eeldades, et tolliametid põhjendatud andmete varal ei leia alust kauba päritolu kohta kahtluse tõstmiseks;

b) päritolutunnistuste esitamisega — kõikidel muudel juhtumistel, kusjuures niisugused päritolutunnistused käivad samade tingimuste alla, mis rahaministri teadaannetes (R.T. nr. 47 — 1927 ja nr. 58 — 1928) ära tähendatud, selle vahega, et sarnaste päritolutunnistuste väljaandmise tähtaeg pole eriti piiratud.

3) Üldtariif võetakse tarvitusele kõikide nende kaupade kohta, mis teistest ülevahtamata riikidest pärit või mille päritolu pole kindlaks tehtud p.p. 1 ja 2 ette nähtud korras.

10. septembril 1928 a. Nr. 4918-M.

Rahaminister A. Teetsov.

468. Teedeministri määrus posti määrustiku §§ 89, 785, 881 ja 891 muutmiseks.

Alus: Posti-telegraafi seaduse täiendamise seadus (R.T. nr. 197/198 — 1925).

I.

Posti määrustiku (R.T. nr. 55 — 1927) §§ 89, 785, 881 ja 891 muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

89. Sisemaalises läbikäimises on trükitoodete taksi järgi lubatud saata kohtuasutuste poolt postikaudu saadetavaid kutsekirju või lehti ja teadaandeid igasugustes kohtuasjades, samuti maksuametite või maksuinspektorite poolt postikaudu saadetavaid tulumaksuteadaandeid ehk tulumaksulehti, vaatamata nende kutsete ja teadaannete arvu peale ja ilma et nende suhtes nõuetaks postileandmist luugi juures.

785. Vastu võttes välismaalt tulnud posti-saadetist, mille peale tollimaksud on arvatud, on adressaadil, kui ta tollirevideerimise juures ei olnud, õigus nõuda, et saadetis postiasutuses lahti võetaks sisu kontroleerimiseks ja revideerimisakti duplikaadiga võrdlemiseks (Tolli seaduse § 316). Kui tegemist on postpakiga või väärtkastikesega, võtab sihtasutus seesuguse avamise eest tariifis ette nähtud pakke-maksu, mille summa ta ära märgib tollirevideerimise aktis välisvahetusasutuse poolt tollirevideerimisel tehtud toiming- ja pakkemaksu märkme juurde ja kinnitab allkirjaga. See maks kasseeritakse saadetise väljastamisel ühes sellel lasuvate muude maksudega.

Kui adressaat pärast saadetise avamist keeldub seda vastu võtmast, seatakse avamise kohta akt kokku ning kirjutatakse avamisest osavõtnute poolt alla (võimalikult ka adressaadi allkiri võtta), kinnindatakse saadetis uuesti ja pitseeritakse sihtasutuse pitsatiga. Pärast seda talitatakse saadetisega järgmistes (786—789) paragrahvides ette nähtud korra järgi või aga kui väljastamatuga (§§ 710—717), nii kuidas asjaolud selle tarvilikuks teevad.

881. Kasseeritud summade likvideerimiseks väärtuste saatja nimele (erand vt. § 880) välja lastud transferdid, kui nad sisemaalise kasseerimissaadetise kohta käivad, saadetakse lähteasutusse transfertide saatmise harilikus korras, kus nad aadressi järgi välja maksetakse üldises korras. Välja lunastamata jäänud väärtused, ühes neile juurde pandud sisukirja II osaga, mille peal, kooskõlas § 883 määrusega, arve õiendamine toimetatud, saadetakse lähteasutusse sialisatud kavale (lisa nr. 36) sarnases või analoogilises ümbrikus, ametliku tähituse all. Kui ümbrik ei sisalda väljalunastamata väärtusi, tulevad üleliigsed sõnad ümbrikul läbi kriipsutada. Kui tegemist on välismaalise kasseerimissaadetisega, sünnib likvidatsiooni saadetiste vahetus vahetusalustest (meil Tallinna peapostkontori) kaudu, kusjuures viimane sellesse saadetisse paigutab ka likvidatsiooni transferdi. Vt. ka § 861.

Likvidatsiooni transferdid peavad pealnikus kandma märget „kassang“ (sisemaalises talituses) või „Recouvrement“ (välismaalises talituses).

891. Kui saadetis koosneb väärtustest, mis kõik asutuse poolt, kes nad saab, kasseerimata jäävad, saadetakse see lähteasutusse tagasi (§ 862); kui aga kõik võlakohuslased kuuluvad mingi teise postiasutuse tegevuspiirkonda (välismaalises läbikäimises — sihtmaa mingi teise postiasutuse tegevuspiirkonda), sihitakse saadetis sesse asutusse. Kui sihtasutus üht osa saadetisse paigutatud väärtustest kasseerida ei saa, lahendatakse nende puudused lähteasutuse kaudu (§ 860), kuna muude väärtuste kasseerimisele asutakse.

II.

See määrus hakkab maksma tema avaldamise päevast.

4. septembril 1928 a. Nr. 1979.

Teedeminister A. Kerem.

Posti peavalitsuse peadirektor G. Jallajas.

469. Välisministeeriumi teadaanne.

Välisministeerium teatab, et Vabariigi Valitsuse otsusega 7. septembrist 1928 a. pandi maksma, vastavalt Eesti-Lõunaslaavia vahelise kaubanduse- ja laevandusekonventsiooni kinnitamise seaduse § 3-dale (Riigi Teataja nr. 48 — 1928, art. 296), Belgradis 1. veebruaril 1928 a. alla kirjutatud Eesti-Lõunaslaavia vahelise kaubanduse- ja laevandusekonventsiooni artiklid 2. ja 6. vastastikususe alusel Lõunaslaavia poolt, alates 10. septembrist 1928 a.

Välisministeri k. t. A. Teetsov.